

De Pasqua a Pasqua

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'any litúrgic que celebrem els cristians té un centre: la Pasqua de nostre Senyor Jesucrist. Podem dir, doncs, que els cristians tenim aquest ritme anual: de Pasqua a Pasqua. A més hi ha una altra realitat a tenir en compte: de diumenge a diumenge celebrem la pasqua setmanal, el dia primer de la setmana, quan Jesús ressuscità del sepulcre. Tanmateix, no podem oblidar un altre aspecte: els creients tenim la gran esperança del «vuitè dia», quan entrarem en la plenitud de la salvació, la Pasqua eterna. Per això, no podem oblidar que som el poble que viu de Pasqua a Pasqua. Sense aquesta perspectiva la nostra identitat s'esvaeix i queda diluïda en un horitzó esquifit i tancat de desesperança.

La comunió eclesial i la sinodalitat solament es poden fonamentar en l'Eucaristia

Els cristians som el poble del diumenge, perquè celebrem el *dies Domini* i vivim de l'Eucaristia, ja que sabem que sense el diumenge —i en aquest, la celebració de la missa— no som res. Diumenge rere diumenge els creients som convocats en un lloc concret, la nostra parròquia o comunitat de referència, per a fer una aturada en el nostre pelegrinatge i renovar la nostra esperança que per la fe nia en el nostre cor. La missa dominical ens fa tastar les primícies de la Pasqua eterna.

Necessitem vitalment la missa dominical, presidida per l'«apòstol» —del grup dels qui van rebre l'encàrrec: *Feu això, que és el meu memorial* (Lc 22,19)—, per a fer experiència del que som: el Cos de Crist. L'aliment eucarístic ens fa ser més i més el Cos de Crist. La comunió eclesial té la seva font en l'Eucaristia. La sinodalitat tan ponderada solament es pot fonamentar en la celebració eucarística.

Aquesta és la veritable assemblea cristiana, de la qual brolla la comunió i la participació que ens duen a la missió. Congregats en el mateix Cos de Crist som enviats a tot el món com a testimonis d'esperança.

La Pasqua celebrada anualment, setmanalment i albirada en el «vuitè dia», amb la certesa que dona la fe en Crist, ens fa homes i dones d'esperança. En un present convuls i ple d'incerteses, els cristians posem la mirada en Crist, en qui som esperança per al nostre món, perquè ell ha entrat en la nostra història, ha donat la vida per nosaltres i ha ressuscitat d'entre els morts. En Jesús reneix l'esperança joiosa en el cor dels qui es deixen trobar per ell, perquè camina amb nosaltres, unint en la seva persona el primer dia de la creació i el darrer dia de la plenitud. En la seva Pasqua nasqué el món nou que ningú ni res no podrà mai aturar.

